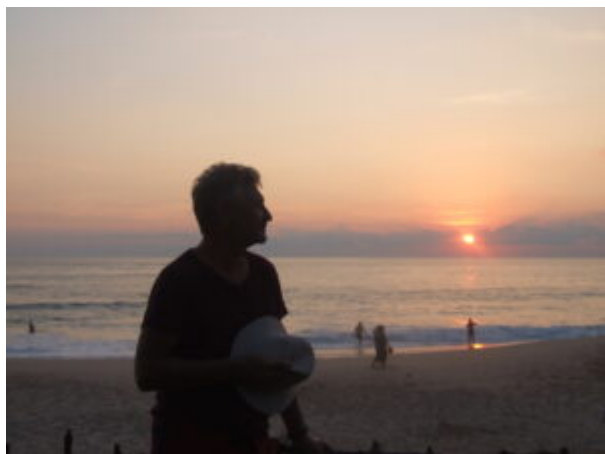

Добрий день!

Я присвятив цей нарис темі оптимізму щодо майбутнього України та нашого буття. Бачу великий запит у моїх клієнтів на заспокоєння, на хороші новини.

Оптимізм важливий. Він дає енергію творення.

Але оптимізм не стає основою для успіху, а не раптової катастрофи тоді, коли він реалістичний та не будується на твердженні, що «все буде добре» за будь-яких обставин...

Тому я дам прогноз майбутності України, який ґрунтується на фактах, а не очікуваннях мас, на закономірностях розвитку, а не як заспокійлива таблетка від неврозу.

Реалістичний, хоч і не для всіх заспокійливий прогноз, дає можливість сформулювати власну ресурсну стратегію буття. І як тільки така стратегія буде прийнята, сформується база ресурсного оптимізму, який згодом не буде розшматований вдрузки трагічними «незапланованими» в своїй уяві форсмажорами..

Зародки майбутнього завжди проглядають у рисах сьогодення. Вже зараз певні ключові риси майбутнього очевидні. Вони ґрунтуються на фундаментних основах існування політики, економіки, інтересів найвпливовіших світових гравців (насамперед, США та Китаю). Але, окрім цих даних, як ведичний астролог маю для висновків ще й прогнозну інформацію, яку я беру із гороскопів України та Росії.

Які у мене компетентні підстави пропонувати такі глобальні прогнози?

З молодих літ я був у вирі політики як журналіст, науковець та консультант.

Довгий час був завідувачим ідеологічним відділом обласної газети. Потім 10 років я працював старшим науковим співробітником у політологічному інституті при Академії Наук при ЦК КПРС. Там захистив дисертацію кандидата філософських наук, написав 3 монографії.

Це було ще в 80-тих роках... Так, давно.

Але навички аналізу суспільних процесів я там отримував на підручниках із США...

Потім я 20 років я працював у сфері політтехнології, комунікаційного менеджменту, консалтингу, маючи клієнтами та партнерами керівників України на рівні міністрів, керівництва Національного банку України.

Довгий час був парламентним помічником Леоніда Кравчука. Два десятиліття керував фаховою спілкою піарників України – PR-Лігою. 20 років працював доцентом Київського державного університету імені Т.Шевченка.

І лише 10 років тому акцент зробив в своїй фаховій творчості на ведичній астрології.

Тому я можу дивитися на ситуацію як дипломований спеціаліст у галузі аналізу політичних та комунікаційних процесів у суспільстві, так і застосовуючи холістичні системні методи східної традиції духовності.

Прочитайте цей нарис не поспішаючи.

Отримайте контрверсійну думку щодо майбутнього, щоб усвідомити, а, можливо, й сформувати свою власну життєву стратегію з огляду на неспокійні часи, які нас всіх очікують.

В завершенні нарису дам практичні рекомендації для тих, хто знаходиться зараз на роздоріжжі, не знає, куди спрямувати себе, поскільки минуле – у попелищі, а майбутнє тривожить невизначеністю.

У нарисі – багато слів. Але тема ця, маю надію, того варта.

Почну з підтеми, яка є наріжною для розуміння ключових питань розвитку України.

1. НАТО та Євросоюз як перспектива України

Тему оптимізму чи песимізму у поглядах на майбутність України доцільно розпочати з роздумів щодо перспектив членства нашої держави у НАТО та Євросоюзі, бо питання безпеки – ключове для України.

Одразу скажу, щоб не було нерозуміння: я щиро, всією душею, за таке членство! Це було б вирішення всіх наших питань фундаментальним способом, назавжди.

Україна вже зробила у напрямку вступу до НАТО та Євросоюзу дуже багато. Героїчна оборона у війні проти Росії додає поваги до України.

Але, але... Як завжди, є й інформація, яка спонукає до тривожних роздумів, які кардинально зменшують потенціал оптимізму щодо скорого (в горизонті 10-15 років) вступу України до цих омріяних союзів.

Офіційна пропаганда України малює майбутнє нашої держави неодмінно у членстві у цих союзах вже в близькій перспективі. Наш Президент та більшість аналітиків, політологів в Україні змагаються у тому, щоб переконати народ, що членство у цих омріяних союзах – майже завтра, ось-ось, одразу після війни...

Український народ у своїй масі повірив у ці гасла.

І зрозуміло, бо простої альтернативи вступу до цих союзів у України немає.

Ось і журналіст Віталій Портніков каже, що альтернативи НАТО немає, бо якщо нас не приймуть до цього союзу, то Україну очікують війни з Росією без

кінця і краю.

Я також вважаю, що без вступу до НАТО нас чекають постійні війни з Росією ... доки Україна не розбудує свою внутрішню силу.

Все ж, гадаю, є різниця між тим, що твердить Віталій Портніков (якого я щиро шаную як провідного українського політичного оглядача) і моїм поглядом на ситуацію.

Ця різниця важлива. Викладу свої аргументи.

Я вважаю оптимістичні очікування на прийняття України в осяжному майбутньому у НАТО та Євросоюз примарними, заснованими на нерозумінні суті інтересів основних гравців цих союзів, насамперед, США та Німеччини. Провідним країнам Східної Європи, які зараз є надважливими ситуативними партнерами у війні з Росією, ми у якості повноправних членів у цих союзах також не потрібні.

Міністр Оборони України Олексій Рєзніков нещодавно сказав, що, мовляв, Україна «вже у НАТО», маючи на увазі рівень інтеграції ЗСУ до натівських озброєнь та вишкіл українських вояків.

Але є принципова різниця між насиченням ЗСУ озброєннями натівського типу та вступом України у НАТО як повноправного члена, бо це – військово-політичний союз. І в ньому є усталена система сил, сформоване керівництво, баланс інтересів та сил, який ніхто не захоче руйнувати задля інтересів України.

Тому США та Німеччина устами своїх керівників прямо нас попереджають, що перспективи членства у НАТО – не найближчих років: десь там, колись, коли Україна буде готова, коли виконає всі умови, насамперед, політичні, правові, інституційні в перетворенні себе на цивілізацію західного демократичного типу.

Треба не ототожнювати військову, економічну, гуманітарну, фінансову підтримку західними партнерами України у війні з Росією (тут є очевидний інтерес Заходу), і зміну балансу сил в НАТО в результаті вступу України до цього союзу.

Ця підтримка України була та буде, поки є загроза безпеці США та Європи з

боку Росії. Як тільки Україна зробить для США та Європи брудну криваву роботу, «мавр може йти»...

Це – політика, де немає сентиментів, а є інтереси.

І в такій образливій для українців позиції США та Німеччини є раціоналізм з огляду на власні інтереси США та Німеччини. Якщо Україна з її армією та статусом переможця Росії вступить у НАТО, то своєю вагою враз переформатує НАТО “під себе”...

Кому в НАТО це потрібно?

США? Угорщині? Франції? Німеччині?

Кому?

Можливо, Польщі?

Кажуть деякі дуже оптимістично налаштовані аналітики, що Польща має власний інтерес у тому, щоб разом з Україною стати новим центром Європи...

Може, що й так. Але хіба НАТО кероване Польщею? Чи у Польщі є особливий голос, право вето у голосуванні в НАТО?

Ні, цього немає зараз і не буде потім.

Після нашої Перемоги та завершення гарячої фази війни якимсь чином у 2024-2025 рр. Україні буде виставлений новий рахунок, який вона повинна сплатити перед вступом у НАТО: насамперед, реалізацію в Україні принципу верховенства права як реальної практики, а не декларації у звітах влади.

Ви вірите в те, що «зелена» влада піде на реальне реформування судочинства, прокуратури, СБУ, митниці, інших гілок правоохоронної системи? Чому ж вона досі у цьому напрямку нічого не зробила, окрім гучних реляцій та самопанегіриків.

Ми бачимо знакові дії влади на царині судочинства та права, які жахають...

Наша “зелена” влада себе яскраво показала у ставленні до закону, питань справедливості, до покарання винних у злочинах (згадайте справи

“вагнерівців”, переслідування полковника Червінського, справу зрадника Баканова та багатьох інших).

Судова влада, прокуратура – нереформовані та керовані у ручному режимі владою таким чином, щоб закріпити їх роль як інструмента збереження «зеленої» влади. Це всі бачать, всі обговорюють, але нічого не змінюється і не зміниться, бо корумпована судова та правоохоронна системи – це для «зеленої» влади є гарантією її владарювання протягом наступної каденції.

Наші західні партнери знають про корупційні справи української влади все. Тому, гадаю, вони вже остаточно зрозуміли перспективи “зеленої” влади у царині реформи судочинства. На кожного українського чиновника високого рангу, включаючи Президента – гори компромату.

Після війни, коли Україні буде опущений шлагбаум на пляху до цих союзів, очільники «зеленої» влади піднімуть галас, що, мовляв, нас не пускають у НАТО, хоч ми давно готові!!!!

Ось тоді брудна білизна “зеленої” влади, яка зараз не виставляється США як доказ корумпованості Зеленського і К, щоб не ослаблювати волю українців, буде показана всьому світу як аргумент того, що Україні ще зарано в клуб провідних цивілізованих держав ...

Щодо Євросоюзу, то тут все ще більш очевидне з огляду на маркерні події з українським продовольством, яке вже зараз отримало бойкот від наших партнерів. Україна – економічний конкурент для країн Східної Європи. І цим все сказано.

Це – справді фундаментальний маркер істинних намірів та майбутніх дій Європи щодо України.

Бойкот Польщею та іншими східноєвропейськими країнами українського продовольства показав, що Україна в Євросоюзі – це загроза для правлячих партій, які спираються електорально на власне фермерство, що звикло користуватися преференціями Євросоюзу, і не має намір вступати у конкуренцію з більш дешевим українським продовольством.

І цей фактор «проти» також не зміниться з часом.

Як кажуть в Україні, обіцянки-цяцянки, а дурневі – радість...

Так, не заперечую, що нам як країні потрібно шукати подальших можливостей інтеграції з НАТО та Євросоюзом у різних сферах, скрізь де це можливо. Але заявляти, що вступ до НАТО та Євросоюзу – це наша національна мета без альтернатив, без реалізації якої Україна неодмінно загине, зникне як держава та цивілізація у історичному двобої з Росією, це – вияв традиційної меншовартості українців.

Це – також вияв не розуміння того, що в силу геополітичного становища, території, ресурсів України, з одного боку, та власних стратегічних інтересів еліти в Європі та США, з іншого, Україна повинна шукати, насамперед, себе в самій собі.

Що означає формула «шукати себе в самій собі»?

Це означає, що Україна може вистояти у історичному двобої з Росією (який тільки розпочався) за однієї умови – коли еліта України зрозуміє, що будь-які партнери у війні з Росією, це – допоміжний, дуже важливий, але все ж таки – допоміжний фактор міцності держави.

Україна не вистоїть історично у боротьбі з Росією, шукаючи свою силу у «недопартнерстві» з США та Європою.

Нам не вижити без потужних ділових, політичних, культурних зв'язків із світом, який зараз косо дивиться на США (насамперед, з Індією, країнами Африки, Південної Америки). Бо там ринки збуту нашої агропродукції, яка є та надалі буде основою нашого експорту, фінансової стабільності після війни.

Орієнтуючись виключно на США та Західну Європу, ми можемо втратити ринки збуту для української продукції, отримати фатальну залежність від примх політики в США та Євросоюзі.

А як зараз Україна діє в Азії, Південній Америці, Африці?

Дуже слабо, неенергійно, нефахово, м'яко кажучи. На диппредставництва немає коштів, немає кадрів, каже влада.

Я ж кажу: немає мізків...

Як не сумно про це казати, але майже всі ці країни не підтримують Україну у боротьбі з Росією, бо розглядають Україну як васала чи партнера США (хоч, ми

і не васали і не офіційні партнери).

І що робить Україна у цьому напрямку?

Майже нічого.

Слава Богу, посла в Китай знайшли ...

Висновок, важливий для подальших роздумів: спиратися в стратегії зміцнення України в боротьбі з Росією на вступ до НАТО – це примара або просто маніпулювання влади. Або і те, і інше. Вступ до Євросоюзу – це також не основа стратегії, бо реалізувати формальний акт вступу у притомній перспективі принципово неможливо.

Ці висновки стимулюють шукати інші, реалістичні підвалини для розбудови української державності.

Можна собі уявити яка фрустрація самооцінки та самосвідомості, оптимізму може статися в українському суспільстві після війни, коли українцям стане остаточно зрозуміло, що шлях до НАТО та Євросоюзу нам закритий.

Що нам тоді робити?

Ображатися на США та європейців як наївним дітям, яким мама обіцяла цукерку, якщо діти будуть себе добре поводитися. А коли мама не купила цукерок, діти влаштували в супермаркеті істерику на підлозі?

Така метафора образлива, але вона цілком реалістична.

2. Чи можна історично вижити, розвиватися, процвітати як суспільство України за таких умов?

Будь-яка проблема в реальному житті – це, насамперед, проблема ментальна

народу та його керманичів, еліти.

Немає фатальних ситуацій, є фатально нересурсне неусвідомлення можливостей, які в кризових ситуаціях породжуються самим фактором кризи.

Як криза, відсутність парасольки НАТО, закритість ринку Євросоюзу для українського продовольства може бути ресурсом розвитку?

Війна – це загроза, але й стимул для розвитку конкурентоспроможної на міжнародному ринку військової промисловості.

Суспільство в умовах постійної загрози з боку Росії набагато більше налаштоване до консолідації, самоусвідомлення своєї «українськості».

Роль стримувача навали на Європу є також ресурсною з точки зору отримувача різного роду преференцій та допомоги від Євросоюзу та США навіть і без факту вступу до НАТО та Євросоюзу.

Україна може стати «другим Ізраїлем» у форматі мілітаризації країни і при цьому бути конкурентною економічно, якщо буде впроваджена прогресивна податкова модель та, нарешті, впроваджена нова система правосуддя, яка гарантує справедливість в суспільстві та бізнес середовищі. При цьому я, звичайно, усвідомлю екзистенційні загрози від північного ненависного сусіда, трагічність ситуації у стані перманентної війни з Росією.

Реалізувати амбітний план виходу України на новий щабель розвитку, незважаючи на постійну загрозу війни з боку Росії, має українська еліта, яка розуміється на стратегуванні та управлінні у ситуації невизначеності.

Але чи є в Україні еліта з такими ментальними якостями?

Звичайно, серед українців є багато талановитих людей.

Для кожного список осіб, які можуть вважатися українською елітою, свій.

Для мене особисто – це історик Ярослав Грицак. Я не називаю прізвищ наших славних генералів (які, звичайно, увійдуть до числа еліти). Але про це дізнаємось тільки після Перемоги...

А кого ви сміливо зарахуєте до еліти з числа керівників держави, урядовців, міністрів, парламентарів, експертів Президента?

Я таких не знаю. Можливо, є фахівці з світлим розумом та моральними якостями серед владної вертикалі.

Як -то кажуть за справами судять.

Ми бачимо, що особистості з якостями, які є притаманними для еліти у європейському цивілізаційному розумінні, у владі як з'являються зрідка, так швидко владою і з'їдаються...

Не буду стреджувати популярне, що у всьому винна наша "зелена влада".

Вона – легітимна. Тому шукати першопричину причини стану в економіці, правовій системах потрібно не в самій владі (вона – результат, а не причина), а в якості того електорату, який цю владу обирає.

І тому відповідь на запитання, чи зможе Україна розвиватися у стані перманентних загроз з боку Росії, чи зможе знайти в собі сили для переформатування, зміни парадигм, треба шукати у відповіді на інше, корінне, запитання.

Це запитання важке та надважливе: чи зміниться українське електоральне поле за час війни та одразу після неї настільки, щоб забезпечити якісний прорив у здатності влади до управління країною за європейськими цінностями?

Це для мене це – запитання, на яке хотілося б дати ствердну відповідь. Але поки що не маю для цього жодних підстав...

Ми бачимо, що корупціонери та ставленики російської агентури у верховній владі не викорінюються. Ми бачимо, що економічна політика України не відповідає завданням прориву у нову якість економіки. Ми бачимо, що судова влада та вся правова система як була корупційною, такою вона і залишається без явних ознак до фундаментальних змін. Ми бачимо, що влада вже готується у такому ж складі, без жодного реформування суті, до виборів Парламенту та Президента одразу після війни.

Так що ж змінюється на краще?

Можна припустити, що компромат на «зелену» владу, який безперечно, жахливий за своїм моральним змістом, буде опублікований дозовано, «коли це буде потрібно» нашими нинішніми західними партнерами в момент, коли потрібно буде показати, що Україна, звичайно, молодець, що так героїчно боролася проти Росії, її народ – героїчний, але, влада, вибачте, ще зовсім негідна Європи та НАТО...

Політичне життя в Україні в часи війни законсервоване.

Жива тільки «зелена» партія влади, яка зараз готується до виборів дуже ретельно. І вірогідність того, що на хвилі переможної короткої національної ейфорії без наявності сильної політичної опозиції, яка вже має вотум довіри виборців, «зелена» влада знову отримає контроль над Парламентом, а Володимир Зеленський стане на другий термін Президентом України, дуже висока.

Для мене – майже 100-відсоткова...

А, отже, по суті, в Україні нічого не зміниться інституційно, якісно.

Це – сумні та реалістичні перспективи.

Я раніше багато вже писав по «карму України», аргументуючи свої висновки в тому числі й на основі аналізу гороскопу України. До речі, хто не читав мій нарис **[«Карма України», почитайте за посиланням.](#)**

Коли цей висновок сформувався у мене, мені стало спочатку сумно. В голові постійно крутилося: стільки болю, героїзму, стільки втрат в житті українців, і знову в тунелі немає світла? Як жити далі без віри, що у нас «все буде добре»?

Так, я песимістичний щодо перспектив стійкої державності України в тактичній перспективі.

Для того, щоб електорат в масі своїй інстинктивно голосував за інших, аніж «зелені» або подібні їм, потрібно, щоб в Україні змінилися покоління. Це – об'єктивна закономірність, можна сказати, цивілізаційний закон.

В своєму нарисі «Карма України» я астрологічно аргументував припущення, що через кілька років (у підперіод Раху великого періоду Юпітеру, з 2027 по 2029 рр.) Україну знову чекають Майдани у якійсь новій формі.

Ви розумієте, яка страхітлива може бути форма Майданів у країні, де всі чоловіки пройли нещодавно війну, мають досвід насилля, володіння зброєю, ПТСР?

Втім, гороскоп України показує, що у цей підперіод можлива зміна парадигми державності України. І це – надія на те, що після великого стійкого періоду Юпітера, який завершується в 2029 р., Україна вийде на новий державницький рівень, а не порине вниз, шукаючи нових «вікон можливостей» через багато десятиків років...

І ця можливість цілком реальна.

Але зазначений період 2027-2029 рр. може стати фатальним для України.

Астрологічно поєднання у планетарному періоді Юпітера та Раху може бути дуже ресурсним, а може й бути катастрофічним. В Індії, батьківщині ведичної астрології, вірять, що благодотворний та життєдайний Юпітер перетворюється у поєднанні з Раху на «чандала», тобто члена «касти недоторканих».

У своїй практиці астролога я неоднаразово відзначав, що мої клієнти в останній підперіод Юпітера (Раху) втрачали інтерес до тих занять, які гріли душу протягом 20-річного періоду Юпітера та здавалися клієнту позитивними...

Енергія Юпітера в завершенні свого періоду згасає, а натомість в бутті людини (і країни) потужно проявляється енергія планети, яка керує наступним періодом – Сатурну, володаря енергії бідності, проблем, війн, втрат. А Сатурн в карті України в дуже сильній позиції розташований у будунку гороскопу, що пов'язаний з фінансами держави. Сатурн у 2 будунку карти – це бідність та важка праця...

При трагічному перебігу подій у підперіод Юпітер-Раху результат можна тлумачити для України як держави і так: не скориставшись через глупство своєї владної «еліти» плодами перемоги над Росією, Україна втратить все, в тому числі й повагу наших західних партнерів, стане таким собі всесвітнім «чандалом».

Ми як нація та держава, вірогідно, увійшли у довгий історично період турбулентності, коли наш державний корабель буде трясти і всім його

пасажирам буде непереливки протягод багатьох наступних років.

Це – період, у будь-якому випадку. Але, як я вже вище зазначив, він одночасно і прекрасний появою незвичайних можливостей, про які до кризи навіть гадки ніхто не мав.

Після війни, коли донори перестануть фінансувати український бюджет, а промисловість все ще буде у руїнах, а Євросоюз нам закриє двері для вільної торгівлі, а «зелена» влада так і не зробить умови для екстенційного економічного зростання, бо не реалізує ідеї правової держави, Україні, як-то кажуть, нічого буде втрачати.

Ми опустимося на дно.

Невже в Україні немає перспектив, якщо з НАТО та Євросоюзом все так невизначено?

Ситуація не безнадійна.

Немає сумніву, що мрії українців про свій рай у обіймах НАТО та Євросоюзу – примара.

Немає сумніву, влада не розробила альтернативні сценарії на випадок того, що нам не відкриють двері цих союзів.

Немає також сумнівів, що за цих умов ми як державність вступаємо у довгий період невизначеності, турбулентності, кризи як формату виживання.

Але є один нюанс: в умовах невизначеності, турбулентності зникають ресурси розвитку, які характерні для періоду сталості. Але криза відкриває нові можливості, яких у спокійний період зараз навіть не видно на обрії.

Діє логіка нелінійності.

Історія, вийшовши із періоду відносного плато, стабільного розвитку, якийсь час розвивається дивним чином: сценарій життя країни немов стрибає, робить невиразні кульбіти, траєкторію яких прорахувати неможливо. Тобто, у втраті звичних парадигм розвитку завжди є можливості, які тільки потрібно заздалегідь визначити, пророче передбачити та зробити на них ставку у національному розвитку.

І це – знову ж таки – справа національної еліти у владі, якої, як вже зазначено, щось не видно у владі...

Проте, з іншого боку, коли вже нічого втрачати, з’являються можливості для входження на Олімп економічних відчайдухів та політичних сміливців. Саме вони дадуть дорогу ідеям цивілізаційного проривного розвитку, які вже прописані у програми.

Провісники майбутнього «ранку» після «ночі»

Чому я, як та Касандра, пророкую Україні ще більш проблемні роки у майбутньому, коли всі чекають заспокійливого??

Можна було б, як це роблять майже всі «аналітики» та політологи, піддатися ейфоричній надії, що світ буде настільки вдячний героїчній Україні, що після війни в Україну підуть потоки фінансів, нас приймуть у НАТО та Євросоюз, українці відчують на собі манну небесну... Щось подібне я нещодавно читав у прогнозах одного з провідних українських економістів.

Я радий би був, якби це сталося. Але, але...

Вірогідніше всього не буде українцям молочних берегів після війни. Світ буде вдячний, але гроші на відбудову України з російських заморожених активів у Європі, скоріш за все, “кудись зникнуть”. Або не буде правових підстав їх віддати Україні. Або якась інша причина буде проголошена нашими сьогоднішніми військовими партнерами, щоб не передавати нам кошти від російських активів. Україна зробить свою справу, а еліті Європи потрібна буде Росія, з якою потрібно налагоджувати економічні зв’язки...

Не чесно! Але реалістично.

У США та Європи раптом з’являться нові загрози та обставини (наприклад,

станеться світова економічна криза чи Китай щось втне таке, що перекриє українську тематику за актуальністю).

У політиці немає понять вдячності, моралі. Є тільки цинізм національного егоїзму та голий розрахунок.

Тому давайте приймемо такий результат післявоєнної України як надзвичайно високу вірогідність.

І подумаємо, що у цьому випадку треба вже зараз робити.

І тут я знову ж повертаюся до тези, що влада у такому стані, яка вона є, – не причина негараздів, а наслідок якісних характеристик народу, власне електорату в своїй основній масі.

Базові цінності народу змінюються дуже та дуже повільно. Щоб цінностям змінитися відносно різко, потрібне щось на кшталт прозріння нації під впливом настанов, які будуть подані народу з уст його знакових провідників, до яких є довіра.

Використаю таку метафору.

Щоб відштовхнутися від дна кандидату в утопленики потрібно відчутися ногами дно річки.

Дно у даному випадку – не тільки економічний колапс, це крах у головах людей колишньої, докризової моделі життя. Тому недостатньо опуститися на фінансове та економічне «дно», важливо народу та еліті усвідомити «ментальне дно буття», що є причиною стану у реальному житті.

Чи є в Україні особистості, які можуть усвідомити, що ми як нація зараз спускаємося на наше ментальне дно?

Звичайно, ж є.

Такі сміливі та сучасні за своїм світоглядом люди є серед моїх друзів, журналістів, громадських діячів молодшої генерації.

Для мене, наприклад, одним з таких провісників майбутнього, можливим майбутнім «проповідником мудрості» для народу, на мій погляд, є журналіст

Юрій Бутусов, керівник «Цензор. Нет». І він, звичайно, не один.

Потенціал Юрія Бутусова я відчув, слухаючи вкотре його розповіді про деталі зради «зеленої» влади, яка перед війною призначила до керівництва СБУ агентуру із ФСБ. Мене також вразили у його інтерпретації деталі блюзнірського судового процесу, який Банкова організувала над полковником Романом Червінським. Справа не тільки в фактах, про які нам розповідає Юрій Бутусов. Мені не менш важлива особистість цього журналіста, його когнітивні та моральні якості.

Я, власне, отримав імпульс для написання цього нарису у роздумах про сміливість та компетентність, прозорливість суджень Юрія Бутусова. І він цілком очевидно розказав нам далеко не все, що знає про стан влади, про зрадників у владі... Багато чого просто не можна оприлюднювати під час війни.

Так, розумних людей в Україні чимало. Але чи достатньо, щоб сформувати дієву проривну опозицію для «зеленої» влади»?

Важливо, щоб опозиція не тільки викривала негідні вчинки представників влади нинішньої, а щоб піднялася у своєму аналізі до філософських та концептуальних узагальнень першопричин.

Вони можуть бути дуже болісними для електорату, який звик до улесливих маніпулятивних панегіриків щодо себе. Але якщо не почати лікувати правдою електорат, то він гарантовано буде голосувати за «зелених» у тому чи іншому форматі ...

Вірю, що рано чи пізно такі інтелектуали в Україні у повний голос визнають, що недоліки влади в Україні – це прояв кризового стану духовності основної маси виборців, які не взмозі через притаманні більшості ментальні атавізми делегувати у владу компетентних, чесних громадян, яких в Україні.

Свідомим громадянам України, тим, хто формує думку та впливає на порядок денний у медіа, потрібно зрозуміти, що наше національне спасіння – у чесності із самими собою.

Чи зможе український народ пережити, відчути катарсис після трагедії, а потім – покаятися, що голосував за ту силу, яка своєю безвідповідальністю та

тупістю підштовхнула Путіна до агресії?

Без каяття більшості, яка голосувала за «зелених», нічого не вийде, дна не відчути ...А щоб таке каяття народилося, народ повинен побачити глибинну логіку подій, які призвели до війни.

Зараз скажу трагічно-страшний висновок.

Український народ повинен усвідомити, що якби Зеленський не став Президентом, Україна не стала настільки слабкою для Путіна, що він вирішив піти війною саме зараз... Звичайно, війна Росії проти України все одно була б колись.

Але не зараз. Був час підготуватися до війни: створити ракетну програму, стійку системи захисту населення, вишколити військо...

Але вийшло так, як вийшло.

Нам на рівні еліти, експертів, а потім і на рівні широкої громади, потрібен чесний «аналіз помилок». Аналіз дуже болісний для національної самосвідомості. Саме такий аналіз є запорукою духовного катарсису після трагедії, прийняття нової парадигми розвитку, перезаснування України на інших принципах.

Наявність в Україні людей, подібних до Юрія Бутусова, є джерелом надії, що Україна зможе інтелектуально та духовно переродитися та, «лупаючи цю скалу» (І.Франко), врешті її знищити як перешкоду до справді європейського майбутнього.

Але коли це може статися?

Моя відповідь: не завтра, не післязавтра, але протягом життя цього чи, вірогідніше, наступного покоління.

Трохи оптимістичного прогнозу як астролога.

Я цілком впевнений, що Україна переможе якимсь чином у цій війні у 2024 р..Скоріше за все, як про це свідчить гороскоп Росії, наступ ЗСУ спонукає до дій якісь сили всередині Росії, в результаті яких Путін завершить своє панування.

Це не змінить Росію.

Але для нас це все ж буде Перемогою, бо дасть передишку перед наступною війною.

Згідно гороскопу Росії, у неї після 2024 р. буде великий планетарний період Юпітеру.

Це – краще, ніж даний планетарний період Раху. Очевидно, наступним правителем Росії буде якийсь сильний, більш раціональний, але ще більш шовіністичний та антиукраїнський лідер, який консолідує Росію.

І очевидно також, що консолідаційною ідеєю для Росії буде ідея ... помсти Україні та підготовка до переможної війни з Україною та Заходом.

Росія одразу після підписання якихось угод з Україною про припинення вогню (чи якихось інших за статусом) почне готуватися до нової війни з урахуванням досвіду своєї поразки. І через 20 років вона знову піде у наступ. І цього разу Україна може бути у боротьбі з навалю Росії наодинці ...

Саме перемога у майбутній війні буде екзистенційно важливою для України.

І ще один проміжний висновок.

Перемога України може бути гарантована тільки наявністю компетентної еліти, яка візьме на себе роль корінної перебудови свідомості, патернів нації, навчання українців сучасному буттю. І людей, які можуть бути для української спільноти такими вчителями, в Україні хоч і не вдосталь, але велика кількість. Саме наявність чесних «бутусових» як типажу серед інтелектуалів України – це фундамент надії, що Україна зможе бути готова до майбутніх викликів.

Як жити, коли знаєш, що жити доведеться в епіцентрі бурі? Кілька

практичних рад.

Як астролог та людина, яка має навички та досвід аналітики суспільних процесів, я зробив для себе висновок, що протягом десятиліття в Україні може бути що завгодно, тільки не передбачуваність. Вірогідні різні сценарії, але всі вони показують постійні перетурбації держави Україна «на лезі ножа».

Що буде через 50 років, не знає ніхто, бо еволюція людства, як контексту розвитку України, також непередбачувана. Людська цивілізація також вступила у період пошуку якісно нового світового порядку.

Турбулентність світу + турбулентність та перманентні війни на терені України – це гримуча суміш, яка для всіх людей, що душею прагнуть до стабільності, зробить Україну місцем для постійного дистресу.

Тому людям, апологетам стабільності, краще шукати нового місця для життя собі та, головне, своїм дітям.

Людей з такими консервативними цінностями в Україні є більшість.

Тому, вірогідно, населення України внаслідок втечі від війни у інші «спокійні» країни фатально скоротиться (за моїми прогнозами, якнайменше, на третину від довоєнного).

Це після війни створить принципово нову ситуацію на ринку праці в Україні.

Окрім очевидно негативного, можна побачити й позитив.

Поскільки людей буде мало, а робота в Україні завжди буде, то рівень заробітної плати буде конкурентний, щоб мотивувати українців залишатися вдома, а не шукати щастя десь за кордоном.

Тому говорити, що буде суцільна бідність – це неправда.

Тим людям, які здатні високофахово працювати на виробництві, у сервісах, готові швидко навчатися та перенавчатися, завжди робота буде і робота високооплачувана.

Так, на ринку праці буде специфічна ситуація, особливі вимоги та високі ризики.

Але поскільки потреби в фахівцях різних спеціальностей будуть тільки зростати, рівень життя не впаде суттєво.

Інша річ, що вже зараз зрозуміло, що такий форсмажорний ринок праці потребуватиме людей високої кваліфікації, а не просто працівників «на всі руки».

Очевидно, що буде високий попит на фахівців з мілітарних справ. Це стосується і виробництва озброєнь, і власне кадрових військових.

Другий пріоритетний фах – це землероби, тваринники. Їх і раніше було в дефіциті, а після війни фахівці, які знають сучасну агротехніку, можуть керувати складними агромеханізмами, будуть завжди у пошуку, як то кажуть, за будь які гроші.

Україна буде вимушена інтегруватися у міжнародний економічний простір, тому всі фахівці, які потрібні для такої діяльності (насамперед, логістичні, економічні, маркетингові спеціальності) будуть також надзвичайно у дефіциті.

Далі – всі, хто працює у цифровому економічному, віртуальному просторі: фінансисти цифрових валют, комунікатори, розробники софтів, консультанти з промтів «штучного інтелекту», рекламисти тощо.

Створиться унікальна ситуація.

З одного боку, постійна нестабільність та непередбачуваність, слабкість інститутів держави. Постійна загроза війни.

З другого боку, для молоді, яка на той час практично вся буде англomовна, не буде кордонів, перепон для самореалізації на теренах України. Вже зараз велика частина молодих українців живуть в Україні, а працюють на глобальному ринку праці.

У майбутньому ця тенденція тільки зміцниться.

Українці, які вирішили емігрувати від війни та закріпилися в країнах Європи та Північної Америки, стануть містком для глобальних економічних ініціатив тих їх родичів (і не тільки), які залишаться резидентами України.

В Україні неможливий Лукашенко, Путін або їх аналоги. Наша історія показала,

що цінності свободи для українців – найвищий пріоритет.

Тому слабкість держави, постійні загрози з боку Росії не стануть базою для українського тоталітаризму. А, отже, тут буде живий ринок та буде наша українська, дуже своєрідна, але демократія□

Малюючи перспективи України, потрібно бачити картину буття широко.

Так, «зелена» команда, вірогідно, зможе ще раз зманіпулювати електоратом, залишитися при владі.

Але ненадовго...

Як вже я зазначав, Юрій Бутусов не один у своєму критичному ставленні до влади «зелених».

Вже зараз потужно формуються паралельні неформальні структури громадянського суспільства, які після війни стануть прообразом нових політичних сил, які пред"являть Зеленському позови в судах, будуть для «зеленої» влади суцільним кошмаром, а для нових сил України – надією. Венесуели з України не вийде□

Тому в Україні буде великий попит ще й на політиків, які можуть стати альтернативою для Зеленського та його корумпованої недолугої влади.

Завершу свій лонгвід несподівано.

Буремне майбутнє України потребуватиме фахівців високої кваліфікації у різних військових та цивільних сферах.

Тому на часі думати всім, як знайти свою персональну стабільність у вирі карколомних змін через набуття актуальної спеціалізації, фаху, який забезпечить конкурентноздатність там, де немає нічого сталого.

Для цього лишень потрібно зрозуміти свою власну природу, свої уподобання та здібності.

І всім вчити англійську□

Завершую нарис на діловому оптимізмі та прагматизмі.

Останніми роками я як астропсихолог маю чимало роботи в консультуванні людей, які задають собі запитання, де їм шукати своє щастя на професійній ниві.

Створив для цього власний авторський консультацій продукт ПРОФОГРАМА, який успішно застосовую, щоб підказати клієнтам (і дорослим, і їх дітям), як реалізувати себе, не боячись глобальних змін та ризиків. До речі, якщо питання профорієнтації для вас також важливе, прочитайте [за посиланням опис послуги.](#)

Більшу частину цього лонгріду я показував безпідставність бездумного оптимізму щодо майбутнього України як держави.

Але завершив я лонгвід, можливо, несподівано: ризики – це, як відомо, ще й потенціал нових можливостей для людей, готових до змін.

Розумний оптимізм кожного у контексті перманентної кризи повинен базуватися на тверезому усвідомленні як грізних контекстних ризиків, так і персональних можливостей, які ці ризики дають українцям.

І наостанок.

В гороскопі людини я бачу, чи буде вона реалізуватися за кордоном, чи там, де народився (лася). Бачу і те, чи буде успішна еміграція тих, хто обере життя в інших країнах. Тобто, вже з народження в гороскопі людини прописаний сценарій професійного життя людини.

Якщо у когось з тих, хто виїхав за кордон, рятуючись від війни, є запитання до себе, чи залишатися на чужині, чи повертатися додому, просте рішення – послухати, що про це каже його (її) гороскоп за індійської ведичною традицією.

Усвідомте себе, зрозумійте себе, і значимість буттєвих буремних контекстів для вашого життя одразу кардинально знизиться.

Вам буде добре скрізь, де ви повинні бути зараз за долею.

Анонс послуги **ПРОФОГРАМА для дорослих та дітей - [за посиланням.](#)**

P.S

МИ НЕ МОЖЕМО ЗМІНИТИ ДОЛЮ. АЛЕ МОЖЕМО ДО НЕЇ
ПІДГОТУВАТИСЯ | 23

Якщо цей нарис вам був корисний, підпишіться на оновлення сайту внизу публікації, читайте наступні публікації вчасно. Дякую всім за час, який ви витратили на ознайомлення з публікацією.

Будьмо!